

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 365

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 iunie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
			HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR
21.			— Hotărâre privind structura organizatorică a serviciilor Camerei Deputaților .....
	2-3		
			DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
			Decizia nr. 202 din 18 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 .....
	4-8		
			Decizia nr. 236 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii .....
	8-10		
			Decizia nr. 246 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței .....
	10-11		
			ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
		545.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006 .....
			12
		546.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 279/2012 .....
			12-13
		546 bis.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 439/2006 .....
			14-15
			★
			Tabloul Național al Arhitecților.....
			16

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE privind structura organizatorică a serviciilor Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 31 alin. (1) lit. m) și ale art. 85 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, având în vedere avizul favorabil al Biroului permanent,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Serviciile Camerei Deputaților asigură condițiile organizatorice, de specialitate și materiale pentru desfășurarea activității parlamentare.

(2) Structura organizatorică a serviciilor Camerei Deputaților este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(3) În cadrul subdiviziunilor prevăzute în anexă, prin hotărâre a Biroului Permanent al Camerei Deputaților, se pot organiza, după caz, direcții, servicii, birouri sau compartimente.

(4) Departamentele și direcțiile generale din cadrul serviciilor Camerei Deputaților sunt conduse de șefi de departamente și de directori generali.

Art. 2. — Numărul maxim de posturi pentru fiecare subdiviziune din structura serviciilor Camerei Deputaților se stabilește prin statutul de funcții, care se aprobă de către Plenul Camerei Deputaților la propunerea Biroului Permanent.

Art. 3. — (1) Secretarul general al Camerei Deputaților conduce și răspunde de întreaga activitate funcțională a Camerei Deputaților sub autoritatea și controlul Biroului Permanent.

(2) Secretarul general conduce personalul care își desfășoară activitatea la cabinetele membrilor Biroului Permanent, la Secretariatul pentru grupurile parlamentare și la cabinetele președinților comisiilor parlamentare, sub aspectul pregătirii profesionale și al respectării ordinii interioare în cadrul serviciilor Camerei Deputaților.

Art. 4. — (1) Numirea și eliberarea din funcție a personalului din cadrul serviciilor Camerei Deputaților, prevăzute în Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin ordin emis de către secretarul general, în condițiile legii.

(2) Numirea și eliberarea din funcția de șef de departament și cea de director general se realizează prin ordin emis de către secretarul general, cu avizul conform al Biroului Permanent.

(3) Numirea și eliberarea din funcție a personalului prevăzut la art. 3 alin. (2) se realizează prin ordin emis de către secretarul general, cu avizul conform, după caz:

- al fiecărui membru al Biroului Permanent;
- al liderului fiecărui grup parlamentar;
- al președintelui fiecărei comisii parlamentare.

Art. 5. — Serviciile Camerei Deputaților își desfășoară activitatea pe baza regulamentului de organizare și funcționare, aprobat de plenul Camerei Deputaților, cu avizul prealabil al Biroului Permanent.

Art. 6. — (1) În urma evaluării posturilor și în raport cu modificările intervenite în structura serviciilor Camerei Deputaților prin efectul intrării în vigoare a prezentei hotărâri, secretarul general va proceda la reîncadrarea personalului existent, în limita numărului de posturi aprobat, ținându-se seama de competența profesională reflectată în rezultatele obținute până la data reîncadrării, precum și de nivelul de pregătire al fiecăruia.

(2) Persoanele care au deținut funcții de conducere care nu se mai regăsesc în noua organigramă ca urmare a desființării sau comasării anumitor departamente/direcții/servicii/birouri vor fi reîncadrate pe funcții de execuție, prin transformarea postului de conducere în post de execuție. În noua structură organizatorică pot fi create posturi de conducere noi, în condițiile încadrării în numărul total de posturi aprobate prin bugetul Camerei Deputaților pentru anul 2013.

(3) Reîncadrarea personalului promovat temporar se va face în funcția de bază de pe care a fost promovat, urmând ca, după reîncadrare, să poată fi reluată procedura promovării temporare.

(4) Personalul detașat sau suspendat din funcție la momentul reîncadrării va fi reîncadrat pe aceeași funcție numai cu acordul scris al acestuia. Nemanifestarea scrisă a acordului în termen de 15 zile de la anunțul de reîncadrare se consideră acord tacit de reîncadrare. Refuzul scris al acordului de reîncadrare conduce la aplicarea procedurii prevăzute la art. 66 din Legea nr. 7/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Dacă prin efectul prezentei hotărâri există posturi ocupate de funcționari publici parlamentari, care se transformă în posturi contractuale, se va proceda la reîncadrarea funcționarilor publici pe posturile contractuale aferente, cu păstrarea aceluiași nivel al postului și a venitului salarial. La data reîncadrării se vor întocmi ordine de eliberare din funcția publică parlamentară în baza art. 64 lit. b) din Legea nr. 7/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și contracte de muncă pentru același nivel al funcției sau funcții similare, după caz.

(6) Reîncadrările prevăzute la alin. (2)—(5) nu afectează continuitatea activității personalului reîncadrat.

Art. 7. — Biroul Permanent poate aproba, la propunerea secretarului general al Camerei Deputaților, trecerea definitivă a unui funcționar public parlamentar de conducere într-o altă funcție echivalentă și/sau în cadrul altui compartiment din structura serviciilor Camerei Deputaților, dacă pregătirea profesională și competența profesională reflectată în rezultatele obținute până la data trecerii îl recomandă pe respectivul funcționar public parlamentar pentru ocuparea noului post propus, iar acesta își manifestă în scris acordul de trecere.

Art. 8. — Până la aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor Camerei Deputaților de către plenul Camerei Deputaților, secretarul general va stabili, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, atribuțiile fiecărui departament/direcție/serviciu/compartiment, conform noii structuri organizatorice.

Art. 9. — (1) Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 19 iunie 2013.

(2) La aceeași dată se abrogă Hotărârea Camerei Deputaților nr. 23/2006 privind structura organizatorică a serviciilor Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 5 iulie 2006, cu modificările ulterioare.

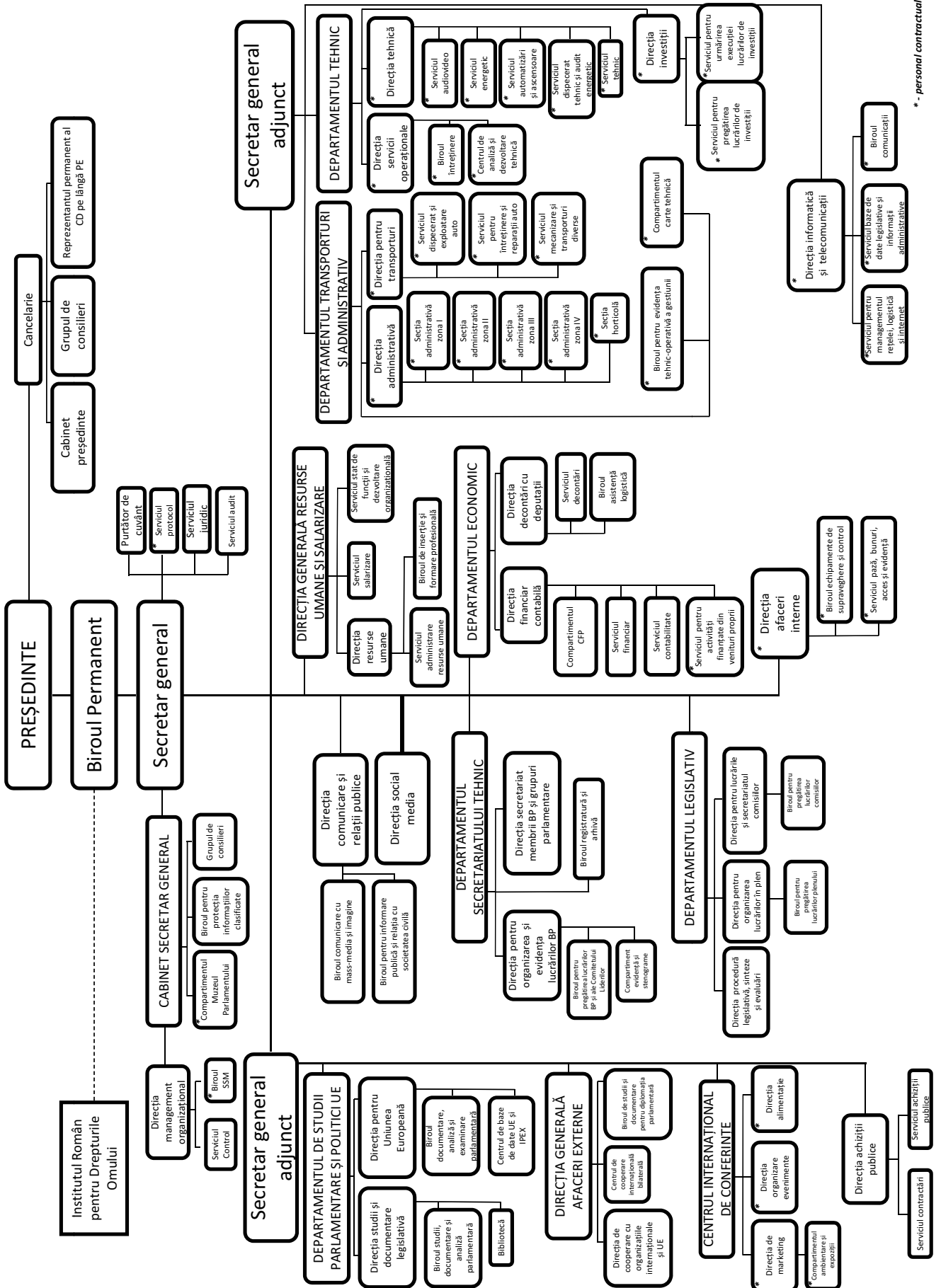
Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 iunie 2013, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 18 iunie 2013.

Nr. 21.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a serviciilor Camerei Deputaților**

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

* - personal contractual

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 202**

din 18 aprilie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, așa cum acestea au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, excepție ridicată de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 8.252/302/2011 (1.432/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.281D/2012 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 martie 2013, în prezența reprezentantului autorului excepției, doamna avocat Corina Popescu, și a reprezentantului Ministerului Public, doamna procuror Simona Ricu. Susținerile acestora au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 2 aprilie 2013. La acest termen, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea, în temeiul art. 58 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 3 aprilie 2013 și, ulterior, pentru același motiv, la datele de 4 și, respectiv, 18 aprilie 2013, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.244 din 28 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.252/302/2011 (1.432/2012), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Gabriela Muraru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de apel formulate împotriva sentinței civile pronunțate într-un litigiu având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține următoarele:

Dispozițiile de lege criticate sunt cele cuprinse în titlul VII din Legea nr. 247/2005, așa cum au fost interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 pronunțată de completul competent să judece recursurile în interesul legii al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Sub aspectul condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, cerute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se precizează că legătura Legii nr. 247/2005 cu litigiul *pendinte* rezultă din însăși Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a constatat că legea criticată constituie lege specială în raport cu art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că trebuie aplicată cu prioritate, ceea ce, în opinia instanței supreme, conduce la inadmisibilitatea automată a acțiunilor directe formulate împotriva statului român în temeiul art. 1 din Primul Protocol la Convenție. Or, temeiul de drept invocat în cererea adresată instanței de fond, referitoare la obligarea statului român la plata unei sume de bani reprezentând despăgubiri, este chiar art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

Tot sub aspectul admisibilității excepției în raport cu obiectul său, se susține că prezenta excepție de neconstituționalitate poartă asupra „blocului de legalitate” format din Legea nr. 247/2005 — titlul VII, interpretată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, fiind evidențiat rolul de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, precum și efectul obligatoriu al acestui tip de decizii față de toate instanțele naționale.

Pe fondul excepției, autoarea acesteia apreciază, mai întâi, că normele cuprinse în Convenție și protocoalele sale adiționale alcătuiesc, împreună cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, un „bloc de convenționalitate”, cu consecința că acesta se impune autorităților naționale cu aceeași forță juridică cu care se impun normele convenționale și care beneficiază, în temeiul art. 20 alin. (2) din Constituție, de aplicare prioritară în cazul apariției de neconcordanțe între actele internaționale privind drepturile omului, la care România este parte, și legile interne. Principiul priorității acestui bloc de convenționalitate determină inadmisibilitatea invocării dreptului intern pentru a justifica neexecutarea Convenției, regulă preluată expres prin art. 31 alin. (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, și, în același timp, relativizează caracterul imperativ al normei juridice interne și o situează, pe aceasta din urmă, într-o stare de inferioritate.

În cuprinsul Deciziei nr. 27 din 14 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că Legea nr. 247/2005 este o lege specială față de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și „câtă vreme pentru imobilele preluate abuziv (...) s-a adoptat o lege specială (...) nu se poate susține, fără a încălca principiul *specialia generalibus*

derogant, că dreptul comun s-ar aplica cu prioritate sau în concurs cu legea specială”, astfel încât „acțiunile directe împotriva statului român (...) nu pot fi permise, deoarece ignoră principiul *specialia generalibus derogant*”. Spre deosebire de o altă decizie pronunțată de aceeași instanță în soluționarea unui recurs în interesul legii referitor la materia revendicării – Decizia nr. 33 din 9 iunie 2008, în decizia menționată Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai preluat și principiul priorității Convenției față de legea specială.

Or, cele două „corpuri normative”, Legea nr. 247/2005 și Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, alcătuiesc un „bloc de legalitate” inferior „blocului de convenționalitate” compus din Convenția și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Față de existența celor două planuri, în măsura în care Legea nr. 247/2005, chiar interpretată în lumina deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu conține dispoziții mai favorabile și contravine Convenției, interpretată în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, rezultă evident că aplicarea corpului legal în dauna „blocului de convenționalitate” constituie o încălcare a art. 20 din Constituție. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit deja, în jurisprudența sa în materie, că Legea nr. 247/2005 contravine dispozițiilor convenționale, întrucât, deși deschide reclamantilor accesul la o procedură administrativă, urmată, dacă este cazul, și de una contencioasă, acest acces rămâne teoretic și iluzoriu, nefiind, în prezent, în măsură să asigure, într-un termen rezonabil, restituirea imobilului sau plata unei indemnizații în favoarea persoanelor îndreptățite, ceea ce reprezintă o încălcare a art. 1 din Primul Protocol la Convenție și a art. 6 din Convenție.

Prin Hotărârea-pilot pronunțată la 12 octombrie 2010 de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României* s-a arătat că una dintre măsurile care ar trebui luate este modificarea mecanismului de restituire actual, cu privire la care a constatat anumite lipsuri, și implementarea de urgență a unor măsuri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, care să poată menține un just echilibru între diferitele interese în cauză. Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a instanței supreme nu doar că nu conduce la dezideratul exprimat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de îndreptare a mecanismului de restituire, ci este chiar contrară obligațiilor stabilite prin hotărârea pronunțată în cauza-pilot, prin confirmarea convenționalității Legii nr. 247/2005 și stabilirea supremăției acesteia. Or, aplicarea cu prioritate a legii interne, în dauna corpului convențional, este neconstituțională, fiind contrară prevederilor art. 20 din Legea fundamentală.

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 validează mecanismul reglementat de titlul VII din Legea nr. 247/2005, **stabilind prioritatea aplicării acestuia prin statuarea inadmisibilității acțiunilor îndreptate direct împotriva statului român**, întemeiate pe dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea dreptului omului și a libertăților fundamentale.

În concluzie, autoarea excepției apreciază că Legea nr. 247/2005, titlul VII, așa cum este interpretat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, contravine art. 20 din Constituție, aplicarea cu prioritate a legii interne în dauna corpului convențional fiind neconstituțională.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru următoarele argumente:

1. Instanța judecătorească, analizând condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, apreciază că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocată, este admisibilă.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate invocate rămâne dispoziția legală contestată, respectiv prevederile titlului VII din Legea nr. 247/2005, întrucât interpretarea sa (unică în urma deciziei în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție) constituie un aspect intrinsec al normei juridice, care nu va putea fi disociat de aceasta și cu atât mai puțin nu va putea premerge dispoziției legale înseși. Deși, în realitate, interpretarea unică a textului de lege face corp comun cu legea, totuși, această situație nu trebuie echivalată cu cea distinctă în care un text de lege este susceptibil de mai multe interpretări, iar autorul excepției solicită practic adoptarea uneia dintre aceste interpretări ca fiind conformă cu dispozițiile constituționale, concomitent cu excluderea celorlalte pe motiv de necorelare cu prevederile fundamentale. În această ultimă situație, controlul de constituționalitate al Curții Constituționale este exclus, reprezentând o ingerință în activitatea de judecată (în acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 351 din 21 septembrie 2004). Așadar, date fiind cele două situații juridice diferite, se disting două proceduri distincte, cel puțin prin raportare la conținutul și finalitatea lor: una desfășurată în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și care vizează interpretarea legii în scopul asigurării aplicării sale unitare de către celelalte instanțe judecătorești, în vreme ce în fața Curții Constituționale se derulează o altă procedură, vizând verificarea conformității dispozițiilor legale interpretate cu textele fundamentale.

2. Sub aspectul fondului, instanța judecătorească apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textele de lege criticate fiind contrare prevederilor art. 20 alin. (2) din Constituție, prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și la art. 6 din aceasta.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, verificând eficacitatea mecanismului prevăzut de Legea nr. 10/2001 și aplecându-se în mod special asupra efectivității mecanismului de acordare a despăgubirilor (Fondul „Proprietatea”), a constatat în mod repetat totala sa ineficiență, arătând în mod expres că inefectivitatea Fondului „Proprietatea” este motivul esențial pe care se bazează condamnările sale împotriva României, în astfel de cauze (hotărârile din 12 octombrie 2006, 26 ianuarie 2010 și 12 octombrie 2010, pronunțate în cauzele *Ruxanda Ionescu împotriva României*, *Loewenton împotriva României*, *Niță împotriva României* și, respectiv, *Maria Atanasiu și alții împotriva României*). Chiar și măsurile adoptate în scopul implementării Hotărârii-pilot pronunțate în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, constând în listarea la bursă a Fondului „Proprietatea” sau emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, nu sunt de natură a conferi caracter efectiv și viabil procedurilor legale interne referitoare la plata despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv.

Or, din această perspectivă, Curtea de Apel București observă că principiile „*specialia generalibus derogant*” sau „*electa una via non datur recursus ad alteram*” (odată aleasă o cale jurisdicțională, nu se poate recurge la o alta) sunt subordonate aspectului de convenționalitate, fiind aplicabile în mod fundamental doar cu referire la căi procesuale viabile, efective, și nu ineficace. Prin urmare, instanța apreciază că excluderea, în temeiul reglementării unei legi speciale, a posibilității recurgerii la alte căi procesuale distincte, care, spre deosebire de ea, îndeplinesc cerința de eficiență evocată (cum ar fi cea întemeiată direct pe dispozițiile convenționale invocate), determină neconformitatea reglementării legale care instituie procedura — titlul VII din Legea nr. 247/2005 — cu prevederile

convenționale incidente (în mod special cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale), neconformitate transpusă pe plan constituțional prin intermediul dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, într-un prim examen al admisibilității excepției de neconstituționalitate, că aceasta nu se încadrează, sub aspectul obiectului său, în sfera actelor supuse controlului de constituționalitate, reglementate de art. 146 lit. d) din Constituție. Actele puterii judecătorești, în speță hotărârile instanțelor judecătorești, rămân exclusiv supuse căilor de atac ordinare și extraordinare în cadrul cărora se verifică toate aspectele care ar putea determina reformarea lor, inclusiv constituționalitatea. Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate ce priveau decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în Secții Unite sau de alte instanțe judecătorești, de exemplu prin Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003. Prin urmare, excepția ce face obiectul prezentei sesizări este inadmisibilă.

Având în vedere practica recentă a Curții Constituționale (deciziile nr. 223 și nr. 224 din 13 martie 2012), în sensul că aceasta se pronunță asupra constituționalității unui text în măsura în care primește o anumită interpretare, Guvernul arată, în punctul său de vedere, că prevederile titlului VII din Legea nr. 247/2005 au mai format obiect al excepției, Curtea pronunțând, de pildă, Decizia nr. 1.241 din 6 octombrie 2009. Cu acel prilej, Curtea a constatat că este opțiunea exclusivă a legiuitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu cele ale art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Prin aceeași decizie, Curtea a arătat că dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale fac parte integrantă din ordinea juridică internă a statelor semnatare, acest aspect implicând obligația pentru judecătorul național de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională. Instanțele naționale au posibilitatea să înlăture, din oficiu sau la cererea părților, prevederile dreptului intern pe care le consideră incompatibile cu Convenția și protocoalele sale adiționale.

Cât privește hotărârea pronunțată de Curtea Europeană de la Strasbourg în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, Guvernul, după o analiză succintă a considerentelor reținute de aceasta, concluzionează că legislația în materia restituirii dreptului de proprietate nu încalcă normele Convenției, aceasta fiind apreciată de Curte, însă modul în care funcționează în practică mecanismul de restituire și despăgubire reglementat de legiuitor este cel ce produce disfuncționalități de natură să determine violarea art. 1 din Primul Protocol la Convenție.

Prin urmare, după pronunțarea Hotărârii-pilot în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, toate procesele României aflate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în problema referitoare la același tip de contencios au fost suspendate pentru o perioadă inițială de 18 luni, ulterior prelungită, în așteptarea adoptării de către autoritățile române a unor măsuri capabile să ofere un remediu adecvat tuturor persoanelor afectate de legile de reparație.

În consecință, Guvernul apreciază că titlul VII din Legea nr. 247/2005 nu creează premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la art. 20 alin. (2) din Constituție.

Astfel, în opinia Guvernului, **excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă**, iar, în subsidiar, aceasta este neîntemeiată.

Avocatul Poporului menționează că își menține punctul de vedere exprimat anterior și consemnat în deciziile Curții Constituționale nr. 1.180 din 13 decembrie 2007, nr. 5 din 8 ianuarie 2009, nr. 1.241 din 6 octombrie 2009 și nr. 51 din 20 ianuarie 2011, în sensul constituționalității prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, prin raportare la art. 20 alin. (2) și art. 21 alin. (1) și (3) din Constituția României.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile și notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului actului de sesizare, prevederile cuprinse în titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Pe de altă parte, Curtea observă că autoarea excepției precizează, în motivarea scrisă, că obiectul excepției îl constituie dispozițiile Legii nr. 247/2005 — titlul VII, așa cum au fost acestea interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 17 februarie 2012.

Având în vedere obiectul și natura criticilor de neconstituționalitate formulate pentru susținerea excepției, precum și conținutul Deciziei nr. 27 din 14 noiembrie 2011, Curtea constată că obiectul acesteia este reprezentat de prevederile titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 referitoare la recursurile în interesul legii cu privire la calitatea procesuală pasivă a statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în cererile având ca obiect acordarea de despăgubiri pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură, și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Dispozițiile titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 reglementează organizarea Fondului „Proprietatea” și procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sub următoarele aspecte: procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor, valorificarea titlurilor de despăgubire, stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul „Proprietatea”, căi de atac împotriva deciziilor Comisiei centrale pentru stabilirea despăgubirilor.

Titlul VII cuprinde 9 capitole, și anume: cap. I — *Dispoziții generale*, art. 1—5, cap. II — *Fondul „Proprietatea”*, art. 6—12¹, cap. III — *Măsuri instituționale*, art. 13—14², cap. IV — *Măsuri anticorupție*, art. 15, cap. V — *Procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor*, art. 16—18, cap. V¹ — *Valorificarea titlurilor de despăgubire. Stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul „Proprietatea”*, art. 18¹—18⁹, cap. VI — *Căi de atac în justiție*, art. 19—20, cap. VI¹ — *Răspunderi și sancțiuni*, art. 20¹, cap. VII — *Dispoziții tranzitorii și finale*, art. 21—33.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, și, prin prisma invocării acestora, sunt indicate dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății, și ale art. 6 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în cauză se pune problema competenței Curții Constituționale de a se pronunța, cu prilejul soluționării unei excepții de neconstituționalitate, asupra constituționalității unor texte legale în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o decizie pronunțată pentru soluționarea unui recurs în interesul legii.

I. 1. În ce privește critica dispozițiilor unei decizii pronunțate într-un recurs în interesul legii, Curtea a statuat de principiu în jurisprudența sa că o asemenea decizie nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, fiind, din această perspectivă, inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 409 din 4 noiembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și ale Deciziei nr. VI din 27 septembrie 1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003).

2. Cu toate acestea, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Constituției, să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, sau Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a

prevederilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011).

Având în vedere cele mai sus statuate, Curtea conchide că în jurisprudența sa cu privire la această materie pot fi identificate două abordări distincte, în funcție de obiectul criticii de neconstituționalitate, și anume: în primul caz, când autorul excepției critică însăși decizia pronunțată într-un recurs în interesul legii, excepția având caracter inadmisibil, și, respectiv, în a doua situație, dacă excepția de neconstituționalitate se referă la textele de lege interpretate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, când Curtea are competența de a se pronunța pe fondul excepției.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum acestea au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, autoarea excepției de neconstituționalitate arată că, prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că acțiunile în acordarea de despăgubiri bănești pentru imobile preluate în mod abuziv, imposibil de restituit în natură, și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva statului român și întemeiate pe dispozițiile art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie respinse ca inadmisibile. În consecință, autoarea excepției apreciază că sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, și, prin prisma invocării acestora, și dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății, și ale art. 6 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil.

Curtea reține că, prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție, în exercitarea competenței sale specifice de soluționare a recursurilor în interesul legii, reglementată de art. 126 alin. (3) din Constituție și transpusă în cadrul legislației infraconstituționale în cuprinsul art. 329 din Codul de procedură civilă de la 1865, cu modificările și completările ulterioare, în prezent art. 514 din noul Cod de procedură civilă, a dat dezlegare unei probleme de drept, care nu se circumscrie unei veritabile operațiuni de interpretare a conținutului normativ al titlului VII din Legea nr. 247/2005.

Astfel, Curtea constată că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 nu realizează o interpretare *stricto sensu* a textelor de lege cuprinse în titlul VII al Legii nr. 247/2005, ci constituie o soluție jurisprudențială obligatorie pentru instanțele judecătorești care face aplicarea legii speciale, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*. Așadar, această decizie a fost dată pentru a dezlega problema aplicării prevederilor titlului VII din legea criticată, lege derogatorie de la dreptul comun.

Din această perspectivă, Curtea constată că excepția de față prezintă, sub aspectul obiectului său, următoarea particularitate: autoarea excepției indică drept obiect al acesteia dispozițiile cuprinse în titlul VII din Legea nr. 247/2005, criticând, în realitate, Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără însă ca aceasta din urmă să intervină asupra lor în vederea interpretării și a stabilirii, în concret, a unui anumit sens în funcție de anumite situații și soluții jurisprudențiale diferite. Față de aceste împrejurări, Curtea, având în vedere obiectul criticii de neconstituționalitate, constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În subsidiar, Curtea reține că dispozițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005 au mai fost supuse controlului de

constituționalitate, prin raportare la prevederile constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, precum și ale art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, prin deciziile nr. 801 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 30 iulie 2008, nr. 5 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 31 martie 2009, sau nr. 1.241 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, Curtea a statuat că titlul VII cuprins în Legea nr. 247/2005 conține prevederi privind organizarea Fondului „*Proprietatea*” și procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, fiind reglementate procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor, valorificarea titlurilor de despăgubire, stabilirea algoritmului de

atribuire a acțiunilor emise de Fondul „*Proprietatea*”, căi de atac împotriva deciziilor Comisiei centrale pentru stabilirea despăgubirilor.

În legătură cu această procedură specială de acordare a despăgubirilor pentru imobilele preluate în mod abuziv, Curtea a statuat, prin deciziile nr. 5 din 8 ianuarie 2009 sau nr. 1.241 din 6 octombrie 2009, că este opțiunea exclusivă a legiuitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Aceasta deoarece prevederile art. 1 cuprinse în Primul Protocol adițional la Convenție, reglementând dreptul persoanelor fizice și juridice la respectarea bunurilor, lasă în competența statelor semnatare ale Convenției adoptarea măsurilor legislative concrete și a procedurii de urmat, necesare în vederea restituirii în natură a bunurilor preluate de stat sau acordării de despăgubiri.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, excepție ridicată de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 8.252/302/2011 (1.432/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 aprilie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 21 mai 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7
din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată
ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Laurenția Morometescu în Dosarul nr. 14.210/302/2012 al Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.588D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.590D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Judecătoria Târgu Mureș din oficiu în Dosarul nr. 3.165/320/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție din oficiu problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.588D/2012 la Dosarul nr. 1.590D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 10/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 14.210/302/2012, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii**, excepție ridicată de Laurenția Morometescu într-o cauză ce are ca obiect o contestație la executare.

Prin Încheierea din 19 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.165/320/2012, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii**, excepție ridicată de instanță din oficiu într-o cauză ce are ca obiect suspendarea provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, Laurenția Morometescu, susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd scutirea de la plata sumelor stabilite cu titlu de cauțiune pentru instituțiile și autoritățile publice. Textul creează un regim discriminatoriu care favorizează debitorii instituțiilor publice și conferă o protecție sporită proprietății private a acestora, în dauna altor subiecte de drept titulare de creanțe certe, lichide și exigibile. Cauțiunea reprezintă atât o garanție în vederea evitării abuzului de drept, cât și o garanție pentru prejudiciile cauzate creditorului.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prin noțiunea de „cetățeni”, folosită în cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție, s-au avut în vedere toate subiectele de drept, adică toate persoanele care se adresează justiției, fie că este vorba despre persoane fizice sau persoane juridice, inclusiv instituțiile și autoritățile publice. Ca atare, nu este justificat ca unele subiecte să beneficieze de mai multe drepturi decât celelalte, cum este cazul instituțiilor și autorităților publice, care sunt privilegiate în mod vădit prin scutirea de la plata cauțiunii cu ocazia soluționării cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestației la executare.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 245/2008.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că prevederile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 contravin dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Constituție, în măsura în care prin sintagma „*indiferent de natura lor*”, cu referire la cererile formulate, sunt incluse și cererile formulate în cadrul procedurii de executare silită a unor drepturi izvorâte din raporturi juridice civile, în care statul este prezent în raporturi de egalitate cu celelalte subiecte de drept, iar nu în calitatea prerogativelor lui derivate din calitatea de subiect de drept public (*jus imperium*).

Arată că scutirea de la plata taxelor de timbru, a timbrului judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune a instituțiilor și autorităților publice în cadrul procedurii de executare silită, proprietatea privată nu este garantată și ocrotită în mod egal de lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 373/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea Autorității pentru Administrarea Activelor Statului și pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor și autorităților publice stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 4 februarie 2011, astfel cum aceasta a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 92/2011 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea Autorității pentru Administrarea Activelor Statului și pentru executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 8 iunie 2011, cu următorul conținut: „*Cererile, indiferent de natura lor, formulate de instituțiile și autoritățile publice în cadrul procedurii de executare silită a creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina acestora sunt scutite de plata taxelor de timbru, timbru judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 44 alin. (2) privind proprietatea privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 25 februarie 2013, Curtea a statuat că, așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile

prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. Principiul egalității în drepturi prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa fiind, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă; or, Curtea observă că, în ipoteza prevăzută de textul de lege criticat, persoanele juridice, ca subiecte colective de drept, se află evident într-o situație diferită.

Astfel, scutirea autorităților publice de la consemnarea vreunei cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea realizării creanțelor fiscale are o justificare obiectivă și rațională, autoritățile respective fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar

fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica potrivit căreia, prin scutirea de la plata taxelor de timbru, a timbrului judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune a instituțiilor și autorităților publice în cadrul procedurii de executare silită, proprietatea privată nu este garantată și ocrotită în mod egal de lege, Curtea apreciază că între stat și celelalte subiecte de drept nu poate fi pus semnul egalității. Astfel, considerentele amintite mai sus privind obligativitatea formală a statului de a plăti din buget o taxă care revine aceluiași buget sunt valabile și în ceea ce privește critica autorului prin raportare la dispozițiile art. 44 alin. (2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Laurenția Morometescu în Dosarul nr. 14.210/302/2012 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Judecătoria Târgu Mureș, din oficiu, în Dosarul nr. 3.165/320/2012 și constată că prevederile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoriei Târgu Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robis” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 1.532/122/2008 al Tribunalului Giurgiu și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 114D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere faptul că autoarea nu motivează în ce constă încălcarea prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.532/122/2008, **Tribunalul Giurgiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robis” — S.R.L. din Giurgiu într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 din Constituție și, „date fiind consecințele juridice ce decurg din această situație”, este necesar să se prevadă ca intrarea în faliment să fie decisă de judecătorul-sindic numai prin sentință.

Tribunalul Giurgiu nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robis” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 1.532/122/2008 al Tribunalului Giurgiu.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

Din analiza notelor autoarei excepției de neconstituționalitate reiese că aceasta se referă doar la dispozițiile art. 107 alin. (1) partea introductivă din Legea nr. 85/2006, text cu privire la care Curtea urmează a se pronunța în prezenta cauză, cu următorul cuprins: „(1) *Judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, în condițiile art. 32, intrarea în faliment în următoarele cazuri: [...].*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că prevederile legale existente stabilesc că judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, în condițiile legii privind procedura insolvenței, intrarea în faliment în anumite cazuri, fapt ce ar crea o discriminare. Totodată consideră că ar trebui ca dispozițiile legale să prevadă că judecătorul-sindic va decide numai prin sentință intrarea în faliment.

Pe de o parte, din economia prevederilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, Curtea observă că acestea sunt norme de procedură, ce au fost edictate în lumina dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) care statuează rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, coroborate cu cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, care atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, regulile de procedură cu aplicabilitate generală, dar și unele reguli speciale, în considerarea unor situații deosebite.

Pe de altă parte, Curtea constată că, prin criticile formulate, autoarea excepției de neconstituționalitate exprimă mai degrabă nemulțumirea acesteia în legătură cu modul de redactare și cu soluțiile legislative cuprinse în textul criticat, precum și faptul că aceste norme nu reglementează și alte situații. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului

**privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor,
aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006**

Având în vedere dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, și ale art. 106 lit. f) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 6 octombrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în cazul acelor instanțe în cadrul cărora funcționează mai multe secții pentru care s-au scos la concurs posturi pentru a căror ocupare este necesară cel puțin o specializare comună, candidații care aleg specializarea comună pot opta pentru una sau pentru mai multe dintre aceste secții, indicându-le în ordinea preferințelor.”

2. La articolul 6, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Candidatul are dreptul de a reveni asupra opțiunii formulate sau asupra ordinii de preferință a opțiunilor multiple

prevăzute la alin. (4¹) până la data expirării termenului de înscriere.”

3. La articolul 28, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Promovarea efectivă se face în raport de opțiunea candidatului, cu respectarea dispozițiilor alin. (3). În cazul în care candidații au optat pentru mai multe secții pentru care s-au scos la concurs posturi pentru a căror ocupare este necesară cel puțin o specializare comună, în condițiile art. 6 alin. (4¹), la promovarea efectivă se va ține seama de ordinea de preferință indicată de candidați.”

4. La articolul 30, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dispozițiile art. 28 alin. (3) și (4) și ale art. 29 se aplică în mod corespunzător.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Adrian Bordea**

București, 4 iunie 2013.

Nr. 545.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului

**privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,
aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 279/2012**

Având în vedere dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, și ale art. 106 lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 279/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 19 aprilie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Taxa de înscriere la concurs se restituie candidaților care au fost respinși pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/2004, a condiției privind lipsa antecedentelor penale și a cazierului fiscal prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. c) din aceeași lege sau a condițiilor prevăzute la art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, precum și candidaților care se retrag din concurs anterior afișării listelor finale cu rezultatele verificării îndeplinirii acestor condiții. Taxa se restituie și în cazul în care candidatul decedează mai înainte de susținerea primei probe din cadrul primei etape a concursului ori în cazul altor situații obiective de împiedicare a participării la concurs, intervenite anterior afișării listelor finale cu rezultatele verificării îndeplinirii condițiilor menționate în teza anterioară. Cererea de restituire se depune la Direcția resurse umane și organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și se soluționează în termen de 30 de zile de la înregistrare de către Direcția economică și administrativ din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.”

2. La articolul 13, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Candidații respinși în urma verificării pot formula contestații în termen de 48 de ore de la publicarea listei pe paginile de internet ale Consiliului Superior al Magistraturii și Institutului Național al Magistraturii.”

3. La articolul 18, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul în care concursul de admitere în magistratură se desfășoară în același timp cu concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii și există întrebări identice, admiterea unei contestații la vreuna dintre aceste întrebări la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii produce efecte și în privința concursului de admitere în magistratură, în condițiile alin. (2)—(4).”

4. La articolul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Candidații susțin un interviu în fața comisiei de examinare din care fac parte un psiholog, un judecător, un procuror, un cadru didactic universitar selectat, de regulă, din rândul celor ce au gradul didactic de profesor universitar și un pedagog, desemnați de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii. Numărul comisiilor de interviu se stabilește în funcție de numărul candidaților declarați admiși după prima etapă eliminatorie. Membrii care vor activa în comisii se stabilesc, pe fiecare categorie, în ordinea aprobată de Consiliul Superior al

Magistraturii, prin hotărârea de numire a comisiilor de concurs. În situația în care activează mai multe comisii, componența nominală a fiecăreia dintre ele va fi stabilită prin tragere la sorți, în ziua desfășurării probei. Membrii comisiilor neactivate dobândesc calitatea de membru supleant, în ordinea stabilită de Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea de numire a comisiilor, dispozițiile art. 8 alin. (7) aplicându-se în mod corespunzător.”

5. La articolul 22, după alineatul (5) se introduc trei noi alineate, alineatele (5¹)—(5³), cu următorul cuprins:

„(5¹) Se interzice candidaților să dețină asupra lor pe timpul desfășurării probei orice surse de informare care ar putea fi utilizate pentru rezolvarea subiectelor, precum și orice mijloace de comunicare ori mijloace de transmitere de date. Încălcarea acestor dispoziții constituie fraudă.

(5²) Se consideră fraudă și depășirea neautorizată a timpului stabilit prin Metodologia privind organizarea și desfășurarea interviului pentru elaborarea analizei prevăzute la alin. (2) lit. a).

(5³) Frauda dovedită atrage eliminarea din concurs. În aceste cazuri faptele și măsurile luate se consemnează într-un proces-verbal care se comunică comisiei de admitere și candidatului respectiv.”

6. La articolul 25, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă nu există posturi vacante sau dacă Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu decide suplimentarea numărului de posturi scoase la concurs, departajarea candidaților se face în ordinea descrescătoare a notelor obținute la cele 3 probe de concurs, în succesiunea susținerii acestora. Când notele obținute de candidați la toate cele 3 probe de concurs sunt identice, departajarea se face în funcție de vechimea în specialitate juridică, de deținerea titlului științific de doctor în drept, a calității de doctorand în drept, de activitatea publicistică de specialitate.”

7. La articolul 26¹ alineatul (2), a doua liniuță se modifică și va avea următorul cuprins:

„— caracterizarea de la ultimul loc de muncă, care să cuprindă inclusiv mențiuni privind existența ori inexistența unor eventuale sancțiuni disciplinare sau administrative;”

8. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Dacă unul dintre candidați a fost respins în condițiile art. 27 sau a renunțat la opțiunea formulată conform art. 25 alin. (4) până la data deciziei Plenului privind propunerea de numire în funcție, procedura prevăzută la art. 25 alin. (4) se reia pentru candidații admiși care ocupă pozițiile următoare acestui candidat în lista cuprinzând rezultatele definitive ale concursului. În termenul prevăzut de comisia de admitere a concursului, candidații își pot menține opțiunea inițială sau pot formula o nouă opțiune, dar numai pentru postul pentru care optase candidatul renunțător ori respins sau, după ocuparea acestuia, pentru postul rămas astfel neocupat, după caz.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Adrian Bordea**

București, 4 iunie 2013.

Nr. 546.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 439/2006

Având în vedere dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, și ale art. 106 lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 439/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 28 iunie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) Taxa de înscriere la concurs se restituie candidaților care au fost respinși pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau a condiției privind lipsa antecedentelor penale și a cazierului fiscal prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. c) din aceeași lege, precum și candidaților retrași anterior afișării listelor finale cu rezultatele verificării îndeplinirii acestor condiții. Taxa se restituie și în cazul în care candidatul decedează mai înainte de susținerea primei probe din cadrul primei etape a concursului ori în cazul altor situații obiective de împiedicare a participării la concurs, intervenite anterior afișării listelor finale cu rezultatele verificării îndeplinirii condițiilor menționate în teza anterioară. Cererea de restituire se depune la Direcția resurse umane și organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și se soluționează în termen de 30 de zile de la înregistrare de către Direcția economică și administrativ din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.”

2. La articolul 14, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Candidații respinși în urma verificării pot formula contestații în termen de 48 de ore de la publicarea listei pe paginile de internet ale Consiliului Superior al Magistraturii și Institutului Național al Magistraturii.”

3. La articolul 19, după alineatul (31) se introduce un nou alineat, alineatul (32), cu următorul cuprins:

„(32) În cazul în care concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii se desfășoară în același timp cu concursul de admitere în magistratură și există întrebări identice, admiterea unei contestații la vreuna dintre aceste întrebări la concursul de admitere în magistratură produce efecte și în privința concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii, în condițiile alin. (2)—(31).”

4. La articolul 23, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) Candidații susțin un interviu în fața comisiei de examinare din care fac parte un psiholog, un judecător, un procuror, un cadru didactic universitar selectat, de regulă, din rândul celor ce au gradul didactic de profesor universitar și un pedagog, desemnați de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii. Numărul comisiilor de interviu se stabilește în funcție de numărul

candidaților declarați admiși după prima etapă eliminatorie. Membrii care vor activa în comisii se stabilesc, pe fiecare categorie, în ordinea aprobată de Consiliul Superior al Magistraturii, prin hotărârea de numire a comisiilor de concurs. În situația în care activează mai multe comisii, componența nominală a fiecăreia dintre ele va fi stabilită prin tragere la sorți, în ziua desfășurării probei. Membrii comisiilor neactivate dobândesc calitatea de membru supleant, în ordinea stabilită de Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea de numire a comisiilor, dispozițiile art. 9 alin. (8) aplicându-se în mod corespunzător.”

5. La articolul 23, după alineatul (13) se introduc trei noi alineate, alineatele (14)—(16), cu următorul cuprins:

„(14) Se interzice candidaților să dețină asupra lor pe timpul desfășurării probei orice surse de informare care ar putea fi utilizate pentru rezolvarea subiectelor, precum și orice mijloace de comunicare ori mijloace de transmitere de date. Încălcarea acestor dispoziții constituie fraudă.”

(15) Se consideră fraudă și depășirea neautorizată a timpului stabilit prin Metodologia privind organizarea și desfășurarea interviului pentru elaborarea analizei prevăzute la alin. (1¹) lit. a).

(16) Frauda dovedită atrage eliminarea din concurs. În aceste cazuri faptele și măsurile luate se consemnează într-un proces-verbal care se comunică comisiei de admitere a concursului și candidatului respectiv.”

6. La articolul 26, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Departajarea candidaților cu note egale se face în ordinea descrescătoare a notelor obținute la cele 3 probe de concurs, în succesiunea susținerii acestora. Când notele obținute de candidați la toate cele 3 probe de concurs sunt identice, departajarea se face în funcție de vechimea în specialitate juridică, de deținerea titlului științific de doctor în drept, a calității de doctorand în drept, de activitatea publicistică de specialitate.”

7. La articolul 27¹ alineatul (2), a doua liniuță se modifică și va avea următorul cuprins:

„— caracterizarea de la ultimul loc de muncă sau, după caz, caracterizarea de la unitatea de învățământ absolvită, pentru candidații care nu au fost anterior încadrați în muncă, care să cuprindă inclusiv mențiuni privind existența ori inexistența unor eventuale sancțiuni disciplinare sau administrative;”

8. Articolul 27² se abrogă.

9. La articolul 30³ alineatul (1), punctele 2, 5 și 10 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. controlează și îndrumă acțiunile privind organizarea și desfășurarea examenului, identificarea și, după caz, închirierea spațiilor adecvate pentru susținerea probelor de examen și procurarea necesarului de rechizite, asigurarea pazei necesare pentru păstrarea ordinii la centrele de examen, asigurarea

cheltuielilor de transport, cazare și diurnă, după caz, pentru membrii comisiilor;

5. preia, de la oricare dintre membrii comisiei de elaborare a subiectelor, subiectele și baremele de evaluare și notare, în plicuri distincte, închise și sigilate;

10. afișează baremul de evaluare și notare la centrul de examen după încheierea fiecărei probe și asigură publicarea acestuia pe pagina de internet a Institutului Național al Magistraturii.”

10. Articolul 30⁸ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 30⁸. — (1) Pe durata desfășurării probelor este permisă consultarea legislației indicate în bibliografie, cu excepția celei comentate și adnotate.

(2) Timpul necesar pentru rezolvarea subiectelor pentru fiecare probă de examen este cel stabilit de comisia de elaborare a subiectelor și nu poate depăși 4 ore, socotite din momentul în care s-a încheiat distribuirea subiectelor către toți candidații.

(3) Accesul candidaților în sălile de examen este permis pe baza unui act de identitate, până la ora stabilită de comisia de organizare a examenului, cel mai târziu până la momentul deschiderii plicurilor în care se află subiectele de examen multiple pentru fiecare sală de examen.

(4) În vederea elaborării lucrărilor scrise candidații folosesc numai cerneală sau pix cu pastă de culoare neagră.

(5) Candidații se așează în ordine alfabetică, conform listelor afișate. Fiecare candidat primește o teză de examen tipizată, cu ștampila Institutului Național al Magistraturii, pe care își scrie cu majuscule numele și prenumele și completează cîteț celelalte date. Colțul tezei de examen va fi lipit la momentul predării lucrării, numai după ce persoanele care supraveghează în sală au verificat identitatea candidaților și completarea corectă a tuturor datelor prevăzute și după ce responsabilii de sală au semnat în interiorul porțiunii care urmează a fi sigilată.

(6) Din momentul deschiderii plicurilor în care se află subiectele de examen multiple pentru fiecare sală de examen niciun candidat nu mai poate intra în sală și niciun candidat nu poate părăsi sala decât dacă predă lucrarea scrisă și semnează de predarea acesteia. Candidații care nu se află în sală în momentul deschiderii plicului pierd dreptul de a mai susține proba respectivă.

(7) Pe toată durata desfășurării probei este interzisă părăsirea sălii de examen de către candidați. În cazuri excepționale, dacă un candidat solicită părăsirea temporară a sălii, el trebuie să fie însoțit de una dintre persoanele care supraveghează, până la înapoierea în sala de examen.

(8) Pe parcursul desfășurării probei membrii comisiei de organizare a examenului și supraveghetorii de săli nu pot da candidaților indicații referitoare la rezolvarea subiectelor și nu pot aduce modificări acestora și baremului de evaluare și notare. Orice nelămurire legată de subiecte se discută direct cu comisia de elaborare a subiectelor.

(9) În cazul în care unii candidați doresc să își transcrie lucrarea, fără să depășească timpul stabilit, primesc alte teze tipizate. Acest lucru este consemnat de către supraveghetori în procesul-verbal de predare-primire a lucrărilor scrise. Tezele folosite inițial se anulează pe loc de către supraveghetori,

menționându-se pe ele «Anulat», se semnează de supraveghetori și se păstrează în condițiile stabilite pentru lucrările scrise.

(10) Fiecare candidat primește atâtea teze tipizate câte îi sunt necesare.

(11) La expirarea timpului acordat, candidații predau lucrările sub semnătură în faza în care se află, fiind interzisă depășirea timpului stabilit potrivit alin. (2). Ultimii 3 candidați rămân în sală până la predarea ultimei lucrări.

(12) Toți candidații semnează, la momentul predării lucrărilor, în procesele-verbale de predare-primire a acestora.

(13) Președintele ori vicepreședintele comisiei de organizare a examenului preia lucrările sub semnătură de la supraveghetori.

(14) Se interzice candidaților să dețină asupra lor pe timpul desfășurării probei orice mijloace de comunicare, precum și orice surse de informare care ar putea fi utilizate pentru rezolvarea subiectelor, cu excepția celor prevăzute la alin. (1). Încălcarea acestor dispoziții constituie fraudă și atrage eliminarea din examen.

(15) Frauda dovedită atrage eliminarea din examen. Se consideră fraudă și înscrierea numelui candidatului pe teza de examen în afara rubricii care se sigilează și orice alte semne distinctive care ar permite identificarea lucrării. În aceste cazuri responsabilul de sală consemnează într-un proces-verbal faptele și măsurile luate, iar lucrarea se anulează cu mențiunea «Fraudă». Procesul-verbal se comunică comisiei de organizare a examenului și candidatului respectiv.

(16) Sancțiunea prevăzută la alin. (15) se aplică și pentru depășirea timpului de examen, stabilit potrivit alin. (2).

(17) Pentru fiecare sală de examen se întocmește un proces-verbal.”

11. La articolul 30⁹, alineatele (7) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Notarea pe baza baremului se înregistrează în borderoul de notare, separat de către fiecare corector, semnat de către aceștia pe fiecare pagină. Nota finală la fiecare disciplină o reprezintă media celor două note acordate, calculată cu două zecimale. Dacă între notele acordate diferența este mai mare de un punct, nota finală va fi stabilită de o comisie formată din cei 2 corectori și un arbitru desemnat dintre ceilalți corectori de către președintele comisiilor, prin tragere la sorți. Nota dată la reevaluare se consemnează într-un borderou de notare distinct, sub semnătura celor 3 membri ai comisiei, și se trece pe lucrare, în rubrica specială a foii de examen, cu cerneală neagră, sub semnătură, de către comisia de organizare a examenului. Nota 1 se acordă atunci când punctajul obținut de candidat, ca medie sau în urma reevaluării, este mai mic sau egal cu această notă.

(13) Nota acordată în urma soluționării contestației este definitivă și nu poate fi mai mică decât nota contestată.”

12. La articolul 31, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) În cazul prevăzut la alin. (1), precum și în cazul în care auditorul de justiție nu a susținut examenul de absolvire în prima sesiune, acesta nu beneficiază de bursă și de alte drepturi ale auditorilor până la promovarea examenului.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Adrian Bordea**

București, 4 iunie 2013.
Nr. 546 bis.

TABLOUL NAȚIONAL AL ARHITECȚILOR*)

Numere de înregistrare radiate din TNA
Secțiunea 1: Arhitecți cu drept de semnătură
Secțiunea 2: Conducători arhitecți cu drept de semnătură
Arhitecți cu drept de semnătură suspendat
Conducători arhitecți cu drept de semnătură suspendat
Anexa I: filialele teritoriale ale Ordinului Arhitecților din România

NOTĂ:

Tabloul Național al Arhitecților cuprinde arhitecții și conducătorii arhitecți înscriși în Ordinul Arhitecților din România până la data de 28 februarie 2013.

Tabloul Național al Arhitecților se utilizează de către filialele teritoriale ale Ordinului Arhitecților din România în administrarea dreptului de semnătură și de către autoritățile administrației publice pentru promovarea și autorizarea lucrărilor de construcții.

Tabloul teritorial al arhitecților este evidența gestionată de către filialele teritoriale ale OAR. Lista filialelor este inclusă în anexa I.

Conform art. 36 din Legea nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrarea într-un tablou teritorial al arhitecților permite exercitarea profesiei în toată țara.

*) Tabloul Național al Arhitecților se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

